

וכולן אמיתות חלקיות

מאת עמליה כהנא-כרמון

מן השדה המגנטי שבנוסטים לי
 מוכח שהילדה שישנה נכנסת לי
 ריבוי כאשר חייג האיים בחדר לי
 שבה לידה באוטובוס של "אגוד"
 בסיפור "הגומחה" הסיפור הראי
 שון בספר בתהיבחהו זהו ועוד
 ברת להשתנות יתר ויותר, כי
 עדה המגנטי החדש, שהוא הכרה
 חדשה זאת שבופיעה בשלושת הי
 סיפורים, אבל בסיפור לשם הדר
 החדשות" היא כבר אהה מן הי
 נפשוהיפועלות. מבחינה זאת ע'
 הסיפור לוקח את החוויה הזו כחמ'
 נכות המרכזית, ומתייחס אליה כ'
 ההאב.

ההיפוקחה לקראת הכרה חדשה
 זאת היא שמקנה או אופי אחר
 לגברי לביטור ב"ית דהייגו לי
 שאלה של סולביהעדיפיות. כשם
 שהשאלה של פוסיהעדיפיות מק'
 זה אופי אחר למישור אליה סיפור
 הוא-הוא כשאב גם סיפור הוא
 היא כשלעצמה סיפור המיפוש, הוא
 לא רק סיפור של מיפוש בין
 שניים, הוא יותר סיפור המיפוש
 עם עצמן ("מות בובציה"), כש'
 כאן, פירוש הדבר הן המיפוש עם
 עצמן, הן היכן ולפי מי אתה
 עובר ברגע זה בשלב זה.

במילים אחרות: עכשיו לבבואתי
 העולם יש אופי אחר. למודעות'
 העצמית יש אופי אחר. למשקורת
 קלך יש אופי אחר.
 הסיפור מתכל על האירוע הכס'
 ציפי כעל פריט בתוך מכלול. הי
 פקרההפרטי הקונקרטי הוא רק
 מימצא, כמו בארכיאולוגיה, להסיק
 מבין מסקנות מרחיקות לכת. ר'
 הסקנות שמדבר הוא לגבי האופן
 הגמדי המושלם שבין הפרט לי
 ככלול. האופן הזה — שהכות
 המניע את הנוכחים במסילות הוא
 הכוח שמניע אותך במסילותך —
 ובמה זה כתבאם הלכותלכעשה,
 כאן התגלית הגלית עתיקה מאוד,
 לכן הסיפור מבקש כל הזמן
 להתחיל להקשרים בין הדברים,
 בין התופעות. יותר באשר להתחילם
 לתופעות עצמן, גיבורהסיפור רור'
 אה את עצמו, כאיש שקל לתהתי'
 רכבת קטנה, ועובד מול המודעה'
 המשוכפלת אסר על השתל. ינסה
 לגחש לפי הקו המקומי, המוגבל
 לעוצה זו, מה לזההנוכחים המדול,
 הכלי-ארכי על כל עונותיו, "כל'
 מר, ההתחנות היא כלפי השלטי'
 מות, שכל התופעות הן פנים שר'
 נות לה, והתפשות כאינדיוקציות
 לה.

ואם לחדד אפילו עוד יותר, בי
 עצם הסיפור הוא אפילו לא זה.
 כי אם רק ההיזכרות ללך לקראת
 זה.

בעבור לגיבול הסיפור, נתחיל
 בעזרה האבדיקאית וגדלי, וכאן
 עלו לכפר סיפור קטן.

קצו או בלונדון, והלכנו להצגה
 בתיאטרון. בחזה כאת כריסטופר
 פריי בשם "החושן הינו אור לי
 מדוי, ועל גבי התכנית ליד שם
 המחזה בבוטריים, שכל של תחתי'
 קר הצרפתי זאן אגרי פבר, דהיי'
 זו, שמימחה ביטחה מהיך כשהו
 שהוא כתב.

"החושן הינו אור למדוי" הי'
 משפט הזה, אותו רדף, וכעבור
 משוה כמו עשרים שנה, הגעתי
 איכשהו לספר, לעמוד ולשורה,
 היכן זה מופיע, זה מופיע בספר
 על חיי החקרים, והמדובר שם הוא

בדברים שלי הערב אתרנו בס'
 פור הסיוט, הוא המשמעותי בי
 עיני, הוא קרא, שם הדוקטור
 יותה, מפייעים מה חקך בדבריות'
 המשנה שני גיבורים, ובחן ליפי'
 גיג, שהוא מחוץ ישראל, הי'
 אסוף בספריות. המזיאןהבריטי
 בלונדון חקר לבחנה חדש. הודי,
 געה אמריקאית, האוספת בלונ'
 דון חופר לעבודתהדוקטור שלה.
 לסיפור שלושה מיפורים.

מיפור אליה, סיפור הואהא, ר'
 תולדות הקשר ביניהם, אבל הי'
 סיפור הזה הוא רק עילת. לספר
 האמצעותה, בד"בבד, על:

מיפור גיג, סיפור. אתה ר'
 פוליהעדיפיות, כשסיפור זה מי
 געה גבייך רק עילת. לספר בי
 אמצעותה, בד"בבד, על:
 מיפור גימלי, אתה והתיפקחות
 החזיתית, במפורש ההוויתית,
 לקראת הכרה חדשה, בחן ההכרה
 הזאת, וכדי לנסות ולתאר מהו,
 אין לי דרך אחרת מאשר לומר
 זאת כך: זה לאילת, תוך שאתה
 עושב וגופה כהרגלך במסך הטל'
 וזויה הניתית, פתאום המסך נהפך
 למסך סימסוקים, המקיף את מלוא
 ארבעת קירות החדר.

זאת היא הצגה אלו הן הצגות,
 אל מעבר לפרגוד, כשפתאום אתה
 אישית, חוסף שוק, גוכה התרמיר'
 גיה בה מתנוטס המול ביקום, בהרן
 בהרכבה, כשולבת, המוסמעת, שם
 על זכרית, כאת החקיות-הלה עם
 זה הסימן האנושי, שהוא ככלות'
 הכול, התחום בו הסיפורים שלי
 מתקיימים.

הדובר הוא בהיעקחות להוקיעה
 ולסימטריה של הכוחות הפועלים,
 בתחושה, ורק בתחושה, הלכתי'
 למעשה, של מה שובולן לייפציג
 קורא עליו במקרה, בספרפיסיקה
 אתה, כמידע יבש אודות התופעה
 המגנטית, הוא קורא שם כי מה
 שנתפש עד כה כמרחק ריק אינו
 מרחק ריק, הוא עזרה בעלי הבר'
 גית וסימטריה, שקיימת בהם פעמי'
 לזה מורכבת והם שפופיעים על
 חיינו ואף על פי שאיננו לא נתי'
 קלים בהם, כתוב שם, הם ודאיים,
 חטובים והוויים, ועליו לראות
 בהם משמעות, כמו באנשים, פרחים
 או להתייחסותם — כתוב שם, כל
 זה כרובי, אגם, שחור על גבי לבן,
 בספר, "מגנטיות" בסידרה, "אוי'
 פקיה" של "עמי עובד". אני קראתי
 אותו לילה אחד במכה אתה, בי
 גשימה עצורה, בגלל ההשלכות
 שמשבר לו, כמובן, במילים אחרות
 שוב מסך השלוויתית הניתית נהפך
 לי או למסך מלוא החדר.

במיפור גימלי בסיפור יש, אי'
 פוא, סוג של התודעה אישית
 להכרה שלאן שלא הפנה העולם
 כופעל שם לפי בתשבה, קרא לה
 אלותיה, ושום דבר אינו ילוד'
 המקרה אלא מוצאה ועילת, בתוך
 הכויתאב גזילה, ההכרה כי רבות
 בתשבות בלב איש, אבל כולן תלי'
 קינה, כולן חלק בתופעה גדולה
 אתה, המקיפה וכוללת את כולן.
 והוא: החיים עצמם.

וההכרה שהם החיים ועם לא
 ללא סדר, לא ללא כיוון, ואם כי
 אין זה מתחייב בכך, אבל אם
 יש סדר, ויש כיוון, היכן שיש גם
 כסדר, ואם כך, כיצד אני יכול
 להתקרב אליה, דהיינו, לעלות בי'
 קנה אתה עם הכסדר הזאת.

בי שבידעתי — או שלא-בידעתי,
 כמו וגדי — הי בהכרה הזאת, כבר
 מתייחס או אל עצמו ואל העולם,
 ואל עצמו בעולה אחרת, כי הכדור'
 כך כאן הוא בסוג אחר של ידיעה,
 לא ידיעה אינטלקטואלית.
 הנו מישור גימלי, הידיעה הי'
 זאת, לגבי ידי, היא הכפר.

דברים במועדון "החושן"
 הל-אכזה, עם הופעת הספר
 "מקורות פנומניוטי"

הברים, אני מסתכלת על הקהל
 שהגיע למאן בין סאר הסיבות
 אולי גם מתוך עיון, יחס קשה,
 לאותם דברים שלי שיצאו לו לקרוא
 עד מה אני מסתכלת ושואלת
 את עצמתי אם זאת לא הפעם הי'
 אחרונה שפגם אחרונה צוערת
 לספר משלי קבלתיפנים לבפית
 נואת, אם זה לא מדויי לכל
 זה.

לא משום שאני מתמוגגת להפי'
 סיק לפתור, זאני כייד אספיר את
 עצמי, אבל לפנייך אני רוצה
 לומר, כל-כיון-מתוך קריאה ילתי
 שהוא חולק ונפרד ממני, כדאי
 שיידע שאמנם זה הכל, אבל לא
 נורא זה היה בפני הספר הזה
 הוא אחר.

אני חושבת שזה הספר שרציתי
 לכתוב, אני פחות בטוחה שזה
 הספר שרוב הקוראים שאבויים
 של הכתיבה שלי חוננו עלייה
 לפניה כמבני תוך כתיבה, אני
 תוללת ושיבת בספר הרבה כמה
 שחשבתי לאיטית הכתיבה שלי.
 ותרבה מסובכתהחוכך — הלכה.

הדוג- מפני שהמאפיה תולכת
 ונאשמת אחרת, קינה שהתפצית
 והאינדיקציה שלי כנראה מת'
 בפרט יותר יותר במשור אחר,
 הנושאים, הם פחות או יותר או'
 הם בהם עסקתי בספרים הקודמים
 מינסטים בין אנשים, הואהיא
 היאהוא, אבל הכרתה, שבו הי'
 מינסטים האלה בתחשים, הוא
 בדר לא שדה מגנטה הוא שדה
 מגנטיים.

כל עזרההכתיבה הישנים עדיין
 מחוקקים עדייטית, בהחלט, אלא
 שערך אסוף, שגבייך היה כאן
 בחיבהא, בתחילה ותמיד, תולך
 רוצה את הכתיבה שלי, יותר ר'
 יותר, מבבטי עליו, אספיר לומר,
 חולך ומכונני אותה לצרית, הי'
 דבר מתבטא בשינויים, מפלגים
 באשר להיזכרות של הערבים.

כל זה מתבטא בהדרגה, אינו
 זוכרת, מי זה היה אצלו ביבור'
 המניעים שזיבה, במקרה שלו על
 התורה ומפני שזה ביבורהינייטי,
 השתמש בלשון די מרובאודות
 ואשר, שהתורה היא כמו אחובה
 רובות, על עוד ועוד פסוקות הי'
 היותה, בה, אבל רק לעשוי להיות
 גרמן, האחרים עיוורים, אינם רר'
 אינם ולעולם לא ידאו בה את ש'
 הוא נואת, את שיש מה בעשה'
 לגילה לעין השפועה, הופעה דר'
 בה חלה גם על הופך שהולך ר'
 נכנס לתוך הכתיבה שלי, יותר
 נכון, שהכתיבה שלי נכנסת אליה,
 כי המדובר הוא בשדה מגנטי
 הדם.

כדי להסביר מהו שאני כותבת
 על, בודת לא לקפץ ישר לתוך הי'
 ספר החדש.

הספר הוא טרופיטיקן, כלומר,
 מרכב משלוש הנויות עצמאיות
 נפרדות, שיש ביניהן קשר, ולי
 עניינה שלוש סיפורים, שיש
 לקרוא אותם לפי הסדר, כי בי'
 מעבר בסיפור לסיפור אמור לתתי'
 פנה בסלול מסויים, שהוא חלק
 ממסר הספר.

לשלושת הסיפורים גיבורים שר'
 ינה במקומות שונים ובנוסטים ער'
 ינה המשותף לשלושה הוא שבי'
 כולם פוגשים אנשים כבצע של
 הווייה לקראת מפתן, על סף שדה
 מגנטי כשסתברים יחד את תהתי'
 זאת במשך ארבעה ישי בו גם
 למצואם, אבל זה-מסלול מוגבר
 לגדי.

אני חושבת שזה הספר שרציתי לכתוב, אני פחות בטוחה שזה הספר שרוב הקוראים שאבויים של הכתיבה שלי חוננו עלייה לפניה כמבני תוך כתיבה, אני תוללת ושיבת בספר הרבה כמה שחשבתי לאיטית הכתיבה שלי. ותרבה מסובכתהחוכך — הלכה.

אני חושבת שזה הספר שרציתי לכתוב, אני פחות בטוחה שזה הספר שרוב הקוראים שאבויים של הכתיבה שלי חוננו עלייה לפניה כמבני תוך כתיבה, אני תוללת ושיבת בספר הרבה כמה שחשבתי לאיטית הכתיבה שלי. ותרבה מסובכתהחוכך — הלכה.

בפרפרז'יקה, המכונה "המחנה הגדול", השם השני שלו הוא "הקיסר". זהו פרפרז'יקה הגדול בפרפרז'יקה אירופית. בארץ יש לנו קרובי-משפחה שלו, "שבתאי השקד", וכי צדקה אחת לא יסכת את המראה.

ובכן כבר כותב שם שאלה הם פרפרז'יקה בעלי תודעת שליוותה. ש"כפי שישודעה ליליה נהגו להם לבצע אותה. ויהיה אשר יהיה הם עושים. זה יכול להיות ליליסערה השמיים עמו כבוד, לילה שבו אפילו יסודי-הצוותות לא יפנו להפריד מן העניין בגלל אגל באפוליה ה"מוחלטת, במבוכן של העמיתים ב" יער הפרפר הגדול דואת, בצורה סדירה תכליתית, וללא-הפסקה, כל הזמן שובר על דיתוק מן העצ"מס בדרך, ושהל דרך המכשולים, ומגני במצב של רעונות מושלמת. המכשירים האדיריות ללא פגם.

מהו החוש, מהו האיבר, שברדיון את הפרפר, שאלא פבר, אולי חוש? ראה כוונתו? — לא האגבנות? — לא אבל כשפבר ניסה לקצר קצת את האגבנות, הוא גילה משנה אחר, שבו הוא נוכח לדעת גם לגבי אלה שבין הפרפרים שהוא סינן לפיכך על ידי נהגות כשר לעצמו לא מוכן, של גילוח קצן בשערה.

הוא נוכח לדעת שברגש שהפרי פר יתנה בצדק או שלא בצדק, סיבה בלשכה רואה את עצמו פגום בלתי-כשר לביצוע התפקיד האחד — הוא הולך לפניה ונרדם. מה, נכבד, כבחינתה אין לו טעם או כקום בחיים בחוץ למשימת ה"אחד שלו, ופבר נוכח לדעת שהגות בעוד שפרפרים אחרים מתעופפים מפרה אל פרחה יעניקים זוף פת" ענינים, "הטווח-הגדול" — לא. הוא מקריב את אריכות-חייו, אין לו ענין במולדו האישי, לגביה חיו ומשימתו הם דבר אחד, פבר כותב עליו ממש בהתרגשות, ועד כאן פבר.

יש גם אנשים כאלה, הם הישנים, הם עיוורים, הם חיים למען משהו אחר, ורק בו הם חיים, אדם כזה הוא ונדי, הנערה שזבולון לייפציג פוגש בה בסיפור.

וגדי באופן לגמרי לא-מדויק היא נהרצת וללא-פשרות, כאשר לזהותה יותר מה: באשר ליעוד, לשליחות שלה, במקרה שלה, ה"מדובר הוא במחקר שהיא עורכת כהיסטוריונית, על יחסי עובדים מעבדים, אבל לא משנה לכל אלה החום התרופה האישיה שלו, שם הוא יזום רעושה ישיבאין, פור על יום עמך להרעלת הפרפרים, וכך כמצא את את השחורית ה"אישית הן את ההתאחדות עם פבר ונתת החיים עצמם.

את ונדי לא ניתן להסיט מן הר"כסלול המסלול ששלידי התמקדי בתי בו, אם אפשר לומר כך, היא עושה את שמה אמרה לעשות, את שלשמו היא קיימת, ונדי שלמה עם עצמה רק כאשר להנן עצמה היא אינה רוצה ואינה מבקשת דבר, כלומר, רק כאשר היא יכו"ל לה להיות אדישה כלפי כל שהוא בנפרד לעשייה שלה, למשל? — למשל, זבולון לייפציג בשלב מסויים, הוא הופעת-בתוש שגם זבולון לייפציג הוא כמעול ע"ל גובני טובה עליה לשבור על ריתוק, כי לגביה, רק עלייה ה"עשייה שלה היא באמת חיה, ולכן בשמתה, היא מרוכזה רק בשליה כרוכות — כ"י מזה אי-אפשר להת"מק: כל מה שאנחנו בוחרים לעשות מוכרח לבוא על השבין הכריות האחרות.

יבוא מי שיאמר ויגיד שזונדי זאת אפיקה יש בה משהו לא-אנושי, או תישאל השאלה מהו כן להיות אנושי, ומכל-מקום איש לא יכחיש שאחד המאפיינים של דבר זה, כל דבר זה, הוא שבגובה בו ההתכוונות אל העבר לעצמו, ב"כובו זה שהחיים התחילו לפגוע החיים ימשיכו אחריו, והוא איכשהו עליו להיות תוליה פעולה בתוך השטרטה הזאת, ואיש לא יכחיש שאם אתה אדם, מיגוון ה"אפשרויות לתרוב, הפתוח לפגור, רחב יותר מאשר אם אתה אלה, אבל ככל אחת מן האפשרויות הללו אתה עדיין תוליה פעולה במשנה שתכליתו אינה מתחילה ו"אינה נגמרת בך, והשאלה היא רק

של המסקל שאתה נותן לאתה כי חלק של הכול, לעומת אתה ההר"פצמי ל" אתה שגיתם, כמובן. עוד משהו, כל מעלה — גרשאת בחובת גם את סכנה ההסרון ש"לעומתה כפי שהסכנות, יש בה חיש של קצבנות ידירות — פורות, יכולת-ארגון — ביצועים, התחשבות במול — האטה ב"דינמיות, וכן הלאה, כך גם בתח"פתוח הקשר בין ונדי לבין זבולון לייפציג, דוקא הסגולה של ונדי, הן שלרועץ כאן, מבחינת הקשר ביניהם, זה ברור, אבל זאת שאלה אם הקשר ביניהם הוא התכלית לפיה יש לקבוע מה כאן התקד"מת פיתח הקשר במפורש לא מעמיד את פיתח הקשר ביניהם כתכלית הסופית, במפורש לא, לא התפתח חות הקשר ביניהם מבטאה את הק"ל של התקדמות, מה כן?

צריך לקרוא את הספר ולראות.

נעבור לגיבור השני, זבולון לייפציג, כמו כל אחד מאיתנו, פת" רוצים בו יותר מאיש אחר, זה רוצה זה וזה רוצה זה.

זבולון לייפציג, מרגע מסמים בטפר, ונדי היא דמות-העללים ש"מתגלית ועלמת המיד בתוך הד"המון, או בין הבניינים, שללכת ב"עקבותיה, אתה כאמין או זה להניח אל בחיוב-ההפך הפרטי שלעולם כסתתה מעבר לפניה, במילים אחר"רות: החיפוש הפרטי, זבולון לייפציג חיה החיפוש הפרטי שלו לובש את דמותה של הנערה ונדי.

החיפוש הזה שלו הוא רבי-פנים, הוא גורא אופי של להניח אל בעתו שכבר היה קיים, הלך ל"איבוד אישים לאורך הדרך, כפי שזה מתבטא למשל, בשיע של וולט ויטמן שהוא מביא על סיבן של החיות — החיות יש בתן משתו שאנחנו בלי-ישיים, כנראה האנו"לו החיפוש סודה, או למשל, כשבישייה הראשונה, המקרית, ב"הדרה-האיבל של בית-המלון, ארדה ה"גיבור שלה מוכר לו דמויות מן העבר, כשהאנוסים, רחבי-ידעה ולא נהפנים, כאילו היו חולשים על גורבי-החיים, לפי דרכה, ה"אקוטיות.

מצד אחד אופי של משהו שכבר היה בעבר, מצד אחר, לחיפוש ה"נת לגביה יש גם אופי של תגלית פורע לגמרי, הוא חש שהוא ב"פגור אחרי משתו, משהו שכבר כאן, בנמצא, והוא, זבולון לייפציג, איך לו יד ורגל בו, זהו ה"אחר של רחבי-העמיד, זבולון לייפציג, יגו יש לו הרגשה שהוא צועד פה בתוך טריטוריה חדשה.

הוא סבור שהוא צועד פה לתוך טריטוריה חדשה, אנהו יודעים שהוא עוד לא ידע, אבל הוא כבר עם, אחרת, הוא לא היה מסר"גל לדעת על קיומה של הטריטור"יה הזאת.

לכחיתנה זו, ומבלי שהיא עדינת

יבוא מי שיאמר ויגיד שזונדי זאת אפיקה יש בה משהו לא-אנושי, או תישאל השאלה מהו כן להיות אנושי, ומכל-מקום איש לא יכחיש שאחד המאפיינים של דבר זה, כל דבר זה, הוא שבגובה בו ההתכוונות אל העבר לעצמו, ב"כובו זה שהחיים התחילו לפגוע החיים ימשיכו אחריו, והוא איכשהו עליו להיות תוליה פעולה בתוך השטרטה הזאת, ואיש לא יכחיש שאם אתה אדם, מיגוון ה"אפשרויות לתרוב, הפתוח לפגור, רחב יותר מאשר אם אתה אלה, אבל ככל אחת מן האפשרויות הללו אתה עדיין תוליה פעולה במשנה שתכליתו אינה מתחילה ו"אינה נגמרת בך, והשאלה היא רק

של המסקל שאתה נותן לאתה כי חלק של הכול, לעומת אתה ההר"פצמי ל" אתה שגיתם, כמובן. עוד משהו, כל מעלה — גרשאת בחובת גם את סכנה ההסרון ש"לעומתה כפי שהסכנות, יש בה חיש של קצבנות ידירות — פורות, יכולת-ארגון — ביצועים, התחשבות במול — האטה ב"דינמיות, וכן הלאה, כך גם בתח"פתוח הקשר בין ונדי לבין זבולון לייפציג, דוקא הסגולה של ונדי, הן שלרועץ כאן, מבחינת הקשר ביניהם, זה ברור, אבל זאת שאלה אם הקשר ביניהם הוא התכלית לפיה יש לקבוע מה כאן התקד"מת פיתח הקשר במפורש לא מעמיד את פיתח הקשר ביניהם כתכלית הסופית, במפורש לא, לא התפתח חות הקשר ביניהם מבטאה את הק"ל של התקדמות, מה כן?

צריך לקרוא את הספר ולראות.

נעבור לגיבור השני, זבולון לייפציג, כמו כל אחד מאיתנו, פת" רוצים בו יותר מאיש אחר, זה רוצה זה וזה רוצה זה.

זבולון לייפציג, מרגע מסמים בטפר, ונדי היא דמות-העללים ש"מתגלית ועלמת המיד בתוך הד"המון, או בין הבניינים, שללכת ב"עקבותיה, אתה כאמין או זה להניח אל בחיוב-ההפך הפרטי שלעולם כסתתה מעבר לפניה, במילים אחר"רות: החיפוש הפרטי, זבולון לייפציג חיה החיפוש הפרטי שלו לובש את דמותה של הנערה ונדי.

החיפוש הזה שלו הוא רבי-פנים, הוא גורא אופי של להניח אל בעתו שכבר היה קיים, הלך ל"איבוד אישים לאורך הדרך, כפי שזה מתבטא למשל, בשיע של וולט ויטמן שהוא מביא על סיבן של החיות — החיות יש בתן משתו שאנחנו בלי-ישיים, כנראה האנו"לו החיפוש סודה, או למשל, כשבישייה הראשונה, המקרית, ב"הדרה-האיבל של בית-המלון, ארדה ה"גיבור שלה מוכר לו דמויות מן העבר, כשהאנוסים, רחבי-ידעה ולא נהפנים, כאילו היו חולשים על גורבי-החיים, לפי דרכה, ה"אקוטיות.

מצד אחד אופי של משהו שכבר היה בעבר, מצד אחר, לחיפוש ה"נת לגביה יש גם אופי של תגלית פורע לגמרי, הוא חש שהוא ב"פגור אחרי משתו, משהו שכבר כאן, בנמצא, והוא, זבולון לייפציג, איך לו יד ורגל בו, זהו ה"אחר של רחבי-העמיד, זבולון לייפציג, יגו יש לו הרגשה שהוא צועד פה בתוך טריטוריה חדשה.

הוא סבור שהוא צועד פה לתוך טריטוריה חדשה, אנהו יודעים שהוא עוד לא ידע, אבל הוא כבר עם, אחרת, הוא לא היה מסר"גל לדעת על קיומה של הטריטור"יה הזאת.

לכחיתנה זו, ומבלי שהיא עדינת

דבר אחרון: באשר לשימור
 נרצו שהולך ומדבר בכתו רב כי
 זה בהכרח אל כל שהוא בגדר
 גלוה כאן - בצורה יותר חדי
 משמעה בהיחמה כאל משני
 במעלה נער אוטונומיות לכן ה'
 סיפור פתח טוכן להתבונן על
 הדדלי עקב כך קורים דברים, ראי'
 עתה, ככל שהספר נפתח לקראת
 תמרכו הזה - הולך ופוחת בו
 השימוש בתואר פן הסוג הישן
 אבלי; תואר הפרטים השוליים.
 יש שירא בכך הטמטמות, בסדר
 והטמטמות כאמור, כל אקט של
 בחירה כרוך בחיבור על המינוח.
 היכנס לסוג זה של תואר, עכשית
 פירושו לסטוח הצידה, לתפוח.
 שנית משהו לכאורה הפוך: תפוח'
 רים, עכשיו, עקרונית, מודגשים
 גיטו כהפריס, ולא מוסוים, יש
 שיחשבו שהם נשאר שם בטעות
 וייעצו לנקות, לטק אותם, היא
 הדין לגבי כל המקומות בהם ה'
 צבד בכונת עובר את הקו.
 אפשר כן או לא לאהוב את
 כל התפוחית האלו, אבל תחיה
 זאת טעות אופטיית ותתראה, להגיה
 שהתופעות הן תוצאה של דיסול,
 או שמתוללת כאן אנרגיה פרו'
 עת המינות המסגרות, דרך'
 הביטוי, הם שהצורה הנצמית.
 לפופים לקונצפציה שהיא היצירה,
 תלק מתוכן, ראיית: אינני סבור
 דה שניתן למסור את דבר הספר
 באיזו שהיא דרך אחרת ועדיין ל'
 ספר בכך אה אותו ספר.

בסיכום: הריגשות האחרת,
 שככתבתי את הספר, היא הפשה
 אחתי השפיעה, אין לי מושג באיזו
 מידה הצלחתי להעביר זאת לקורא,
 להעביר את שגרו, לי בזמן ה'
 כתיבה, להתרוממותהרות לחיה
 בה גם משהו ממש מידא, כאילו
 המלאכים דיברו אלי ב'רמקולים'.
 זברים בתעוה לשאלה באיזו
 מידה הצלחתי להעביר תחושה זאת
 לקורא, לגבי דידי תשובה אם
 הספר כן או לא השיג את מטרותי.
 כל קורא שיאהב את הספר מטי'
 בוח אחרון - למשל, תולדות ה'
 כיפוש הקונקרטי בין לייפציג, ובין
 לון לבין אוסיס, ונדל אלינור; מיפ'
 גש שהיא, ככלות הכול, יסוד ה'
 סיפור, ועם הולדיליה שלו הסיפור
 קם או נופל - אבלי מוחזק קורא
 שהספר, כפי שאני מבין אותו,
 לא הגיע אליו ובידיים, אלה הם
 רוב הקוראים, אם לשפוט לפי ה'
 מידום הקטן של ידיים, המישהו
 ששה במספר, שכבר קראו, ובהם
 שאהב מאד, את הספר, השיחה
 שלי כאן תגרב היא המשך השיחה
 איתם, כמובן, הפער בין הגישות,
 מסתבר, הוא גם משהו שהדבר קי'
 עבר עלי בעת הכתיבה, וקראתי לו
 מסך המלוויה המתרחם לפתע
 מלוא החרה, איננו, איפרויה, מ'
 התום הדברים העשויים לעבוד על
 קורא נאמן זה או אחר, לא בי'
 טוחת הדיפעלויות של, כך שבאן,
 בזה, אנהו להציע יד, הדרכים
 גפרדות.

והספר בין כך ובין כך, עכשיו
 הוא יצא לדרך.
 אמציעהעור האחרון שברצוני
 לצייד בו את הקורא, קודם ל'
 קריאה בספר, הוא האגנתה כדלק'
 מן על משקל, שידיקודש ושירי'
 הול' בשיריה ימיהביניים; אם,
 במסלול כל עתה עד כה, ה'
 סיפורים, אם נא מצאתי הן, נשוי'
 מה שכן כותבת שירים, והתחרו'
 ששות' היו, שירי'הקודש' שלי,
 וכל היתר, שירי'החול' - הספר
 הזה כולו שירה קודש.

אם התקבל הרשם שלפנינו
 ספר'העור, אני מבחרת להרגיש:
 לא, לא יותר ולא פחות מאשר כל
 סיפור אחר שלי, לספר אין שום
 יוצרות להיכנס לפילוסופיה, לי'
 אדיאלוגיה, של הדברים, לא
 כספל במיסוס העד, הלוגי, אם
 בכלל יש להם צד לוגי, הוא מה'
 ייתם אליהם כאל עבודות קיימות
 בשפה, ומצגים את הצד הרגשי של
 ההתייחסות אליהם, רק שזאת ריג'
 שונה אחרת, רישיות אחרת זאת.
 מסוכן ידוע, היא תכלית הספר.
 זאת הריגשות שבלות כיה
 אתר של קליטה, הסוג הבהיר,
 הבטוח כמעט אלהי, שיש ל'
 טטאחה מוססי, גיית, משפס בי'
 גיאופוריה, אל מבין איזה עקרון,
 תהנה שלן מתקשרת או עם איזה
 הגיון הרבה יותר רחב, וזה אז
 שאהב מסר, פתאום בקיום על
 הגיון יותר רחב, זה זורק אותך
 אל עדיה ולאחר, טם, כמו ב'
 גודת'הבלים, במישורים קרובים
 לרזקים - לקרובים.

ראיתי פעם בטלוויזיה הכנית
 של בעד פופולרי, והאיש אמר בה:
 זרק כאשר לשאלה מסובכת מאד
 פתאום באה לנו התשובה, היא
 תשובה פשוטה, ישירה, וקצרה -
 זה רק או שאהבו מרגישים! אלר'
 הים מדבר איננו על הפתעיות
 בערך כזאת דיברתי המדובר הוא
 במפורש בעונג, עובג שהוא גיטן
 סוג של שיריה, ולא נערך יופי,
 יופי ושיריות מסוג אחר, לי נד'
 מה עמדים נצחיים יותר, כך ש'
 בכתיבה שמחפשה בכך את הגי'
 ריק, תטייה היא להיכנס מרגשות,
 חושניות הלבדיהכמר (מי שבתם
 עדין מחפש כאן את תותי'הכל -
 בהחלט נמצא בסביל הלא'יבטן).
 כי פה, זה שהוא לוקאלי, בחפש
 כנסד'הכול עוד נקודת'מזא אהת,
 לדעת באמצעותה, להתקרב ב'
 אמצעותה אל ידעת הסלם, שהוא
 הלא יעד.

לכן כעת השיטה היא שכשאתה
 כביא לכאן דבר, זה לא כדי ל'
 בודד מתוכו המצוייה לוקק, ול'
 שפר איתן בצולחיות גפרדות, כי
 אם להיפך, אתה לוקח ובניה על
 השולח את הדבר עצמו מליו,
 כהווייתו, וכך בניה דבר עליד דבר
 עליד דבר, בתקוה שהשכנות
 הואת, היא שתביא לידו השורה
 של התפוצצויות שהן ההבנה ה'
 זאת שמעוררה את העונג הזה,
 ניתן לומר שאהת חותר לקראת
 משהו כמו ההבדל בין הדראמה
 בסרט האקספרסיוניסטי לדראמה
 בסרט התיאטרי, לטובת הדראמה
 בסרט התיאטרי בהבדל אחר; כאן,
 שם דבר, כולל הכפתור המדולדל
 במעיל של הסטטיסט, אינו במקרה.
 הכול מהושב.

לא במקרה, אביכן, עכשיו סת'
 פתחת והירות במילים שייכות ל'
 מילון המיטני, המילים הפיזיות
 הן בסדר, לא פעם דווקא הן
 המסורות בדרך המי קצרה את ש'
 אהה דוצה לומר, לכן המציא אר'
 הן, אבל אהה עכשיו התעסק להגיד
 את הדבר בפלה רזה, ופשיעה, או
 שאולה בשפה מקצועית אינורית,
 כשעקב כך, אגם, אהה גם בשפה
 הלוי יותר בהתבין ובסימיו'הפוסק
 כמסרים את הקציות, בה פתאום
 תכלה הפיזיות מפריעת לרז -
 היא הרמיטית, מראש עולם בלא,
 פוחת גידי, ואילו תכלה הרזה,
 עיריית יותר, ובתור נוסף קרא
 כוונה, מניעה דחוק יותר.
 הפתיחות (וי' שזוקק) והחלקיות
 האלו הן שנותנת לך את הוסר
 לעוף, להיזרק, להיעבד אל כל
 כיני יסודות במישורים רזקים,
 וכך ליצור תרכובת הרשונה, ר'
 ההורסקה הואת, הלאה והתופת,
 היא שטוענת ומעשירה באותה ריג'
 שנית אחרת, דרך אגם, תכלה ה'
 רזה גם כאפשרה לך לשמור על
 אותו ריחוק שבדרש כאן, בהופך ה'
 תכלית הסופית, שהיא להצביע על
 החוליות והסימטריה שבשבר ל'
 בקרה'הפרטי.